Fællesnævner, noget, det umuligt tidligere vilde kunne have forstaaet.

Hermed vil man opnaa det samme for Brøkregningen, som min Reform tilsigter i Forberedelsesklassen: at henlægge den vanskeligere Del af Undervisningen til et *senere* og altsaa for Barnet *heldigere* Tidspunkt, og Fortsættelsen af Brøkregningen gaar derefter sin rolige Gang. At Regula de Tri kan læres lige efter den letteste Form for Multiplikation og Division, vil let indses, ligesom det er muligt *ogsaa at anvende denne Regning til at fæstne det lærte i Brøk* ved at anbringe *Brøk i Mellemled.*

Hermed ender i Virkeligheden min Reform, der efter min Overbevisning vil give *sikrere* Regnere end den gamle Fremgangsmaade, en Overbevisning, der er Frugten af mit 18 Aars Arbejde i Almueskolen, hvor jeg hvert Aar har haft Regning i en eller flere Klasser.

En Regnebog, udarbejdet af mig efter denne min Plan, vil med det første udkomme.

Aug. Larsen.

Kvinderne bør tænke selv i alle Samfundsspørgsmaal.

Fra vor Brevkasse.

Bryssel, d. 26. Marts 1894.
95 Rue de la Commune.

Kære Frue!

Det er nu allerede flere Maaneder siden, at vi underholdt os sammen om vor fælles Sag, og jeg vil i Dag meddele Dem noget om Kvindebevægelsen i vort Land.

Der er i vort Land 3 Kvindeforeninger. 1) Den nationale Forening (La ligue), som arbejder for ganske smaa Reformer. 2) L'Union pour la Soledarts, som er dannet for at optage hollandske og flamske kvindelige Arbejdere. Denne Forening har et Blad, som er meget vel redigeret og udgaar hver 14de Dag i Holland og Flandern.

Saa er der vort internationale Bureau i Belgien, hvor det er en Gren af Les Unions féminine etrangère. Vor Afdeling søger at virkeliggøre dens Program. Dens Blad udgaar i 14,000 Eksemplarer. Dette Blad har skaffet os mange Meningsfæller.

Takket være disse Fremskridt har mange af vore Rigsdagsmænd interesseret sig for vor Sag. Der vil i den lovgivende Forsamling fremkomme Forhandling om Kvinders Stemmeret og om Ret til at søge det uægte Barns Fader. *)

De vil heraf forstaa Kvindesagens Stilling i Belgien. Jeg haaber, at De vil bringe andre udmærkede Kvinder til at blive Medlem af vort internationale Bureau og faa danske Kvinder til at interessere sig derfor, saaledes, at de vil skrive Artikler til vort Blad om Kvindeforeningernes Arbejde og Fremskridt i deres Land.

Modtag min søsterlige Hilsen.

E. La Nanze.

*) Som man véd, tør ikke Moderen til det uægte Barn i Følge franske Love søge Faderen.

Kvinderne maa selv danne sig en Mening om alle Samfundsanliggender.

Digteren og Præsten Kristofer Janson.

I Jylland vedbliver Kristofer Janson at drage talrige Tilhørere til sine Møder, og han henriver Folk med sin Veltalenhed. „Vends. Tid." skriver saaledes:

„Hans kønne, ranke Person har en vindende Fremtræden. Det karakteristiske Ansigt med de skarptskaarne Træk har paa en Gang Mærke af Alderens Alvor og af den lyseste og reneste Ungdoms Friskhed, som vi sjælden har set *saadan* bevaret. Hans Foredrag er malende, hvor det skildrer Forhold og Omgivelser, det aander Menneskekærlighed og Frisind, hvor det omtaler politiske og borgerlige Forhold, og den frieste Tolerance over for enhver ærlig Gudstro."

Saaledes ser den Mand ud, som Søndagen den 8 April Kl. 8 taler i Kvindelig Fremskridtsforening, Arbejderforeningens Lokale, Nørrevold 92, Stuen. Foreningen staar den Aften aaben for Enhver, der ønsker at høre den udmærkede Taler.

Hr. Kristofer Jansons nøje Kendskab til amerikanske Forhold vil give hans Emne særdeles Vægt. Han vil tale om „Hvad er der at vente for Skandinaverne i Amerika".

Derfor maa Kvindebladet „Hvad vi vil" findes i enhver oplyst Kvindes Hus.

Nye Bøger.

Franske Stilsvelser af Frederikke Weischer paa V. Pios Forlag er et værdifuldt Arbejde, der viser, at Forfatterinden har et klart Indblik i Sprogets Aand og pædagogisk Forstaaelse af Opgaven at lette Eleven Indarbejdelsen af Grammatiken. Det er lykkedes Forfatterinden i disse Øvelser at undgaa al aandopslidende Tørhed.

Fredsvenlig Hærreform af Griess-Traut (Frk. Nicoline Kjærs Forlag) er et Forslag til Omdannelse af vore Hære. Forfatteren tænker sig Hærenes Kræfter anvendte i Samfundstjeneste ved f. Eks. at opdyrke Heder, beplante Højder, retlede Vandløb, kort sagt sætte i Arbejder, som kan vække Ungdommens Begejstring i Modsætning til de sørgeligt ødelæggende Krigshæres.

Unionen er en Beretning om Kvindesagens Fremgang i Finland. De finske Kvinder arbejder stærkere end andre evropæiske, saa deres Beretninger altid virker imponerende paa os danske.

Ædelt Vildt.

En Kvindes Roman. Af **Ida Boy-Ed.**

„Aa", sagde Oberstinden tyggende, „nu husker jeg det, det er jo den Kone med den interessante Historie. Min Mand var Løjtnant ved samme Regiment, som Oberst von Droste stod ved. Du, Konfekten her er ikke saa god, som den vi har i Hovedstaden." Hun trak Sølvskaalen hen til sig for at tage noget mere.

„En Historie?" spurgte Fru Dandorf.

„Som der er vokset Græs paa for længe siden. En Elsker — Overrumpling — en Skandale — en Duel — Manden falder. Du gode Gud, sligt har man jo før hørt. Man kalder det Uheld. Passons la-dessus! Sig mig en Gang, har I faaet Teaterbilletter til i Morgen?"

Fru Dandorf tænkte efter.

„Dersom det havde været sandt, og Fru Droste været skyldig, saa havde Professoren aldrig taget hende i Huset. Gør mig derfor den Tjeneste ikke at nævne Historien for min Mand, han taaler ikke Sladder her i Huset. Han siger, at det jo kan være interessant nok, naar man véd Besked om et og andet, men en Salon faar først sit Præg, den rette Fornemhed, naar der altid bliver talt upersonligt i den."

„Ja vist, ja vist," indrømmede Oberstinden og satte sin Pincenez til rette, „hvem taler vel ogsaa mere om saadanne gamle, ligegyldige Ting. Aa, der kommer din Mand, hvem er det, der er med?"

„Oberstløjtnant Lehser. Ogsaa en ny Fremtoning i Selskabslivet."

Ved Siden af den lille kuglerunde forbindtlig smilende Bankier traadte en høj mager Mand i Uniform hen til Damerne. En graa Knebelsbart prydede det smukke, for tidlig ældede Ansigt, og hans graa Haar var kortklippet paa militær Vis.

„Uden Deres Datter, Hr. Oberstløjtnant?" udbrød Fru Dandorf bebrejdende.

„Mila var virkelig saa forkølet . . . men tør jeg bede . . ."

Fru Dandorf præsenterede.

Den tungefærdige Oberstinde var snart inde i en Passiar, flere Gæster kom til Syne, og inden tyve Minuters Forløb var Værelserne opfyldte af en talende og leende Skare, som bevægede sig uden mindste Tvang.

Doktor Alfred Moscheles hørte allerede i Forhallen Stemmernes muntre Klang, tænkte, mon Ottilies Stemme er der imellem, kastede endnu et Blik i Spejlet — da Professoren jo ikke var til Stede og drille dermed — og gik saa igennem det lille mennesketomme graa Værelse ind i Salonen. Hans Stilling blev ham noget pinlig, thi han kendte hverken Husets Herre eller Frue personlig, da han ved sit, efter Indbydelsen gentagne Besøg, atter havde været uheldig og ingen truffet hjemme. Men Hr. og Fru Dandorf havde stedse deres Øjne rettede mod Indgangsdøren af lutter Omsorg for den ene Gæst, hvis Person var dem ubekendt, og saa snart han viste sig, traadte Hr. Dandorf hen til den unge Lærde, trykkede med den venskabeligste Mine hans Haand og sagde: „Hr. Doktor Moscheles? Det glæder mig at se Dem. Naa, hvordan har vor fælles Ven det saa? Det var smukt af ham at henvise Dem til os. Lad mig nu ogsaa se, at De betragter mit Hus som et Sted, hvor De altid er velkommen; vi sætter stor Pris paa begavede Mennesker. Her er min Hustru, maa jeg præsentere!"

„Mange Folk af Betydning føler sig som hjemme hos os," sagde Fru Dandorf og rakte ham sin Haand, „saa vil vi haabe, at Hr. Doktor Moscheles heller ikke forsmaar nu og da at tilbringe en Aften hos os."

Alfred var helt forbavset; saa megen Elskværdighed imod ham, den fremmede, ubetydelige unge Mand!

(Fortsættes.)